

SPAANSE RUITERS

Toneelspel

door

KOOS TERPSTRA

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **SPAANSE RUITERS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **KOOS TERPSTRA** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1999 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Oda

Bart

Harriet

Elizabeth

Eva

Het stuk bestaat uit:

Voorspel

Deel Een

Deel Twee

Tussenspel

Deel Drie

Deel Vier

Deel Vijf

VOORSPEL

ODA: Hartje, mijn duifje, huil maar niet. Ik zal je omarmen en ik zal je lieve woordjes toefluisteren en ik zal je een verhaal vertellen waarin de liefde overwint. Het zal spannend zijn en je zult zeker weten dat het verkeerd afloopt, maar je zult zien dat de liefde overwint, want dat gebeurt soms en zeker in verhalen. Elk verhaal is slecht waarin de liefde niet overwint. Kom maar, kus me maar, kom je bescherming maar halen, omarmen met warmte zal ik je. Niets anders, niets anders dan goeds zul je hier ontvangen. Elke angst zal ik doden.

BART: Het verhaal wat wij willen vertellen is een verhaal van lang geleden, we weten niet precies van wanneer. Het kan 15 jaar geleden zijn gebeurd, maar het kan ook zijn dat het een verhaal is wat al vaker is doorverteld. Het enige wat we zeker weten is dat het gebeurd is. *(donker. Licht)*

(Eva komt bij Harriet en Elizabeth)

HARRIET: Hallo, ik ben Harriet. *(handenschudden, voorstellen)*

EVA: Eva.

HARRIET: En dit is Elizabeth.

ELIZABETH: Elizabeth.

EVA: Eva.

ELIZABETH: Kon je het gemakkelijk vinden?

EVA: Ja, ja, dat ging wel.

HARRIET: Laat me je eens bekijken. Zijn dit de kleren die je gewoonlijk aan hebt? Ik bedoel als je werkt. *(tegen Elizabeth)* Is ze mooi genoeg.

ELIZABETH: Ik vind 'r wel mooi.

HARRIET: Maar is ze mooi genoeg. Zou hij 'r wel mooi vinden?

ELIZABETH: Hij houdt van meisjes die lachen.

HARRIET: *(tegen Eva)* Lach eens.

EVA: Zullen we het eerst eens over andere dingen hebben?

ELIZABETH: Ik vind 'r wel mooi.

HARRIET: Het is belangrijk dat een vrouw mooi is. Kijk naar ons, we zijn nog steeds mooi. Kijk naar ons, daar zit tien jaar leeftijdsverschil tussen. *(ze wijst op zichzelf en Elizabeth)* Dit is tien jaar leeftijdsverschil. Hoe oud ben jij?

EVA: 22.

HARRIET: Dat is leeftijd. Zo kun je leeftijd zien. Dat is wat iemand mooi maakt. Leeftijd. Schoonheid. Kijk goed naar ons. Tien jaar. Tien jaar. Twintig jaar.

ELIZABETH: Kijk naar haar, hoe jong ze is, hoe hij daarvan gaat genieten. Kijk hoe mooi ze is. *(tegen Eva)* Ik ben heel enthousiast.

HARRIET: Misschien moeten we 'r uitleggen wat de bedoeling is.

ELIZABETH: Hij gaat 'r heel mooi vinden.

HARRIET: Je moet wel andere kleren aandoen.

ELIZABETH: Denk je?

HARRIET: Ja.

ELIZABETH: Valt het teveel op denk je?

HARRIET: Nee, hij houdt hier gewoon niet van. *(Harriet zit aan de borsten van Eva)*

ELIZABETH: Is het echt?

HARRIET: Is het echt?

EVA: Ja.

HARRIET: Alles moet echt zijn, alles moet mooi zijn, alles moet stralen.

ELIZABETH: Misschien moet ze kleren van ons dragen.

HARRIET: Nee, die herkent ie. Hij is niet stom. Hij weet heel goed wat jij en ik gedragen hebben.

ELIZABETH: Hij gaat 'r heel mooi vinden.

HARRIET: Jij gaat onze wraakgodin worden. Wij gaan jou inhuren, de prijs kan niet hoog genoeg zijn, jij zal het recht worden, het mes dat het leed gaat uitsnijden. *(tegen Elizabeth)* Haal 'r maar. *(Elizabeth gaat af)*

HARRIET: *(tegen Eva)* Je zult ons moeten vertrouwen. *(Eva lacht wat schaapachtig)*

HARRIET: Ja, lach maar, dan ben je het mooist. We houden van meisjes die veel lachen. Ik heb vroeger ook heel veel gelachen. Heel veel gelachen. Ik leefde ook in een wereld waarin heel veel te lachen viel. Waarin je mensen kon vertrouwen. Waarin nog normen gehanteerd werden. Mensen elkaar hielpen. Niet alleen aan jezelf gedacht werd. Een wereld die mooi was. En warm. Waar je reden had om te lachen. Niet deze klerezooi waarin volwassenen zich als kinderen gedragen. Waarin je je leven niet zeker bent. We wisten wat goed was en handelden daarnaar. Denk daar maar eens aan met je mooie kinderkoppie. Want op een dag zul je zo oud zijn als ik en ik hoop voor jou dat je er dan zo uitziet. Daar is ze. Vergeet wat ik gezegd heb. *(Oda wordt door Elizabeth in een rollende stoel binnengereden. Harriet gaat bij Oda zitten. Knielt naast haar)* Het is zo ver. We hebben iemand gevonden. Oda. Odaatje. *(ze trekt Oda's hoofd tegen haar borst aan)* Lieve schat van me. Lieve, lieve schat van me. Heb je gehuild? Laat me je strelen.

ELIZABETH: Ze praat niet meer. Ze praat al jaren niet meer.

HARRIET: Oda, dit is Eva, ze komt voor jou.

ELIZABETH: Ze kan altijd wat gaan zeggen.

HARRIET: Oda was een hele mooie vrouw vroeger.

ELIZABETH: We hebben Eva nog helemaal niets aangeboden.

HARRIET: We houden heel erg veel van Oda.

ELIZABETH: We weten dat ze denkt. Wil je iets drinken? Of iets eten misschien.

HARRIET: We zullen je precies zeggen hoe je je kleden moet.

ELIZABETH: We hebben fris. Ik kan thee maken.

HARRIET: (*tegen Elizabeth*) Zie je niet dat ze niet wil.

EVA: Nee, het is goed.

HARRIET: Zie je dat jullie op elkaar lijken. Dit is haar aangedaan door een man. Dit was vroeger een stralende jonge vrouw, die genoot van het leven, die was zoals wij, dit was onze vriendin. Hij heeft haar haar kracht, hij heeft haar haar jeugd ontnomen en dit heeft hij achtergelaten. Hij zit nu niet dagen aaneen zonder een woord te zeggen, hij leeft. Als mannen zouden weten wat ze aanrichten... We hebben lang nagedacht. We kunnen niets doen. Maar we zijn sterk. Elke dag als ik haar voer, welt de woede in me op. Ze is bang voor aanrakingen. Ze kan niet geloven dat liefde voor haar nog mogelijk is. Zo ver is het gekomen. Dank je wel. Elke dag worden wij met de gevolgen geconfronteerd. Hij niet.

ELIZABETH: Ik twijfel toch. Ja. Dit hebben we allemaal bedacht, maar als ik haar zo zie, zo jong, zo mooi.

HARRIET: We willen dat je hem pijn gaat doen zoals hij haar pijn gedaan heeft. Wij sturen je, wij kennen hem.

ELIZABETH: Ze waren heel gelukkig samen.

HARRIET: Leek het. In een wereld waar ons geen recht wordt gegeven hebben we geen andere keus dan die zelf te halen. Ik zal niet rusten voordat recht geschied is. Wij zien haar elke dag. Elke dag. En wat de eisen van de tijd ook zijn, de beperkingen, het spijt ons, wij zullen doen wat ons hart ons ingeeft. Mijn waarden zitten in mijn hart, begrijp je dat? Begrijp je dat?

ELIZABETH: Je windt je teveel op. We zijn nu heel dicht bij wat je wil.

HARRIET: Ik ben niet bang. Ik weet voor wie ik het doe. Ik weet waarom ik het doe. Wat we aan jou willen vragen, we betalen je, wil je hem verliefd op je maken zoals nooit een man verliefd op een vrouw geworden is, dat is de eerste stap, en vervolgens zullen we hem aan jouw hand meenemen van de hemel naar de hel. Zijn eigen persoonlijke hel waar hij haar heengebracht heeft. We betalen je voor elke stap, maar je vrouwelijkheid zal je het meeste terugbetalen, datgene wat je voor alle vrouwen doet. Je leert dat er

dingen zijn die niet ongestraft kunnen blijven. Je doet het voor haar, je doet het voor alle vrouwen, je zult een held zijn. We hebben alles opgeschreven. Alles wat je nodig hebt, want je zult hem zonder onze hulp moeten benaderen. Z'n gewoontes staan hierin, waar hij komt, zijn liefhebberijen, we hebben alles opgeschreven wat we wisten. Z'n adres. Iemand die dit op zijn geweten heeft is een beest. Niemand die zo lichtvaardig met de liefde omgaat als een man. Wij kennen zijn zwakke plekken. Laat iemand hem eens ter verantwoording roepen. En dat allemaal voor haar. Dit slachtoffer van de liefde.

EVA: Mag ik erover nadenken?

HARRIET: Ja.

ELIZABETH: Ze gaat het niet doen. Je gaat het niet doen, hè? Alsjeblieft, denk er niet te lichtvaardig over na.

EVA: Nee, ik wil erover nadenken. Jullie zien me terug. (*donker. Licht*)

(*Elizabeth huilt in een hoekje. Harriet wast, kamt en tutfelt Oda*)

HARRIET: Zing wat. Zing wat. Dat vindt ze prettig. (*Elizabeth zingt deze flard, steeds*): O, roverswoud ondoordringbaar dicht, Hier valt al sinds jaar en dag geen licht. De dolk die ik op mijn borst verborgen houd, Is vlijmscherp geslepen en ijskoud. (*gaat even door. [Lied gevonden in paustovskij - de gouden roos.]*) Kijk eens hoe mooi je bent weer. Hoe je rode lokken gloeien. Is er in de hele wereld geen mooiere vrouw dan jij? (*donker. Licht*)

BART: Je bent het mooiste wat me ooit in mijn handen gevallen is, het liefste ook. Jouw blik op de wereld maakt de wereld zacht. Je hoeft niets te zeggen omdat je op een andere manier spreekt.

ODA: Vertel nog eens hoe je me gevonden hebt. Vertel nog eens hoe je me gevonden hebt.

BART: Het begin of het einde.

ODA: Allebei. Het hele verhaal.

BART: Niemand gelooft me als ik het vertel.

ODA: Ik geloof je.

BART: Ik zag 's avonds de zon ondergaan, zo rood en groot, zodat ie de hele wereld kleurde.

ODA: Je vergeet dat het windstil was.

BART: Windstil natuurlijk. Het was windstil.

ODA: Dat schilderij dat elke avond gemaakt wordt.

BART: Of het God zelf is die zich amuseert. Uit dat schilderij ben je weggelopen, of gevallen, dat weet niemand meer. Dat was 's avonds en de volgende morgen heb ik je gevonden.

ODA: Waar.

BART: Bij het vuilnis. Iemand was je ergens tegen gekomen en had niet gezien wie je was. Of die had gedacht, nou, prachtig hoor, maar vanavond weer een schilderij. Het had gesneeuwd en ik wilde als eerste door de sneeuw lopen, vandaar dat ik er zo vroeg bij was. 's Morgens om vijf uur liep ik over straat, zo wit dat het pijn deed, en opeens zag ik je daar. Je hebt geluk gehad want ik had je nog niet gezien of daar kwamen de vuilnisophalers al, ik kon je net voor ze wegslepen.

ODA: Maar zouden ze me niet herkend hebben?

BART: Welnee. Vroeger. Vroeger wel. Toen ze nog tijd hadden om voor zichzelf iets uit te zoeken. Maar nu is het niet meer kijken, het is gewoon erin gooien. Klep open, klep dicht, weg ermee. Je werd pas wakker toen ik je in mijn armen had. Het was echt op het nippertje. Zo heb ik je gevonden.

ODA: Ja.

BART: Als het niet gesneeuwd had was het foutgelopen (donker.
Licht)

DEEL EEN

ELIZABETH: We zijn blij dat je terugbent.

HARRIET: We zijn blij met de kleren die je aanhebt.

ELIZABETH: We zijn blij dat je terug bent gekomen.

HARRIET: We zijn benieuwd naar je antwoord.

ELIZABETH: We hebben het geld.

HARRIET: Laat 'r eerst even gaan zitten. Laat 'r gewoon even met rust, ja! Kom schatje, hier is een stoel. Heb je je nog niet opgemaakt? Is ook nog niet nodig nu. Laat me je natte kleren aanpakken. Zo. Als de wereld zou deugen zou het nooit meer regenen. Maak warme thee voor 'r. Hete thee.

ELIZABETH: En we hebben het geld.

HARRIET: Ja! (*Oda verschijnt in de deuropening in rolstoel*)

ELIZABETH: Ja. Ik ben ook vreselijk opgewonden, ja!

HARRIET: Het gaat niet om ons, Elizabeth. Het gaat ergens anders om. Wil je dat begrijpen. Als het om ons zou gaan zou het makkelijk zijn. Wij kunnen voor onszelf opkomen. Wij kunnen praten. Trek toch niet alles naar jezelf toe.

ODA: Zou ik even met Eva mogen praten.

ELIZABETH: Ze praat, Harriet. Ze praat, Harriet. (*Elizabeth wordt hysterisch. Niet blij hysterisch maar bang hysterisch*) Ze praat, Harriet. Ze praat. Ze kon toch niet praten. Ze praat, Harriet, ze praat. (*dit herhaalt ze vaak*)

HARRIET: Hou op. Hou op.

ELIZABETH: Ze praat, Harriet. Ze praat. Ze kan weer praten.

HARRIET: Dat komt omdat wij wat doen voor 'r. Hoor je me. Ik praat ook. Elizabeth, hoor je me. Ik praat ook. Ik praat tegen je. Iedereen praat. De hele wereld praat. Hou op. Hou op! Ga thee halen. Ga nu thee halen!! Nu!! Zorg dat ie heet is. (*Elizabeth af*) Lieve Oda. Wat doe je. Kom bij me. Kom bij me.

ODA: Ik zou graag met Eva willen praten.

HARRIET: Waarom? Ik weet niet of dat nodig is. Ik weet niet of dat goed voor je is. Ik denk dat het beter is dat je gewoon naar je kamer gaat en dat je daar gaat zitten. Tot dit allemaal achter de rug is. Wij hebben Eva gehaald.

ODA: Voor mij toch?

EVA: Wat heb je tegen me te zeggen. (*Elizabeth op*)

ELIZABETH: De thee staat op. Ik bedoel, het water staat op. Ja. Wat is hier gebeurd?

HARRIET: Ze wil met Eva praten. Maar ik wil dat niet. Ik denk dat het niet goed is voor 'r. Ik denk dat het 'r teveel opwindt. Ik denk dat wij straks weer met de brokken zitten.

ELIZABETH: Maar kan ze dan praten?

HARRIET: Ja, dat hoor je toch. (*tegen Oda*) Lieve schat, wees nou

voorzichtig met jezelf. Je bent al door zoveel heengegaan, doe jezelf dit niet allemaal aan. Ik wil niet dat je met die vrouw praat. Wij weten wat goed voor je is. Als je wilt praten kunnen wij toch praten. Je kunt toch tegen ons praten. Wij zijn toch ook mensen. Wij zijn er toch voor je.

ELIZABETH: Maar als ze dat nou toch wil.

HARRIET: Oké, zeg het dan, zeg dan wat je tegen 'r te zeggen hebt.

Wij ruimen straks de rommel wel weer op.

ODA: Ik zou graag alleen met 'r willen spreken.

ELIZABETH: Je hebt toch niets voor ons te verbergen.

HARRIET: Ik kan er niet zo goed meer tegen.

ODA: Ik wil graag dat jullie weggaan.

HARRIET: Weggaan? Wij?

ELIZABETH: Ja, dat hoor je toch.

HARRIET: Oda, je bent onze schat. Je bent onze liefde. Wij zijn er helemaal voor jou. Ben je zo ondankbaar?

ELIZABETH: Misschien kunnen we beter weggaan. Wat kan er gebeuren. Ja. De thee zal ook zo wel klaar zijn. Heb je d'r jas niet aangepakt. Geef maar, Eva.

HARRIET: Je gaat je eigen Harriet toch niet wegsturen.

ELIZABETH: Die hang ik hier neer, ja?

HARRIET: Goed, je zult wel weten wat je doet. (*tegen Eva*) Ik zou niet teveel naar 'r luisteren. Ze heeft ze niet allemaal op een rijtje. Het verdriet heeft 'r hersens aangetast.

ELIZABETH: Kom.

HARRIET: We zijn niet meer dan poppen aan een touwtje. (*Harriet en Elizabeth gaan af*)

ODA: Ik heb geld. Ik heb meer geld dan zij je kunnen betalen.

EVA: Ja.

ODA: Toen ik 20 was, zeg maar zo oud als jij nu, was ik arrogant. Ik dacht werkelijk dat de wereld van mij was, ik dacht dat ikzelf van mezelf was. Ik dacht dat mijn opa en oma altijd oud waren geweest. Ik dacht dat ik alles goed zou doen wat anderen fout hadden gedaan. Bij ons in het dorp woonde een oude vrouw, alleen, haar tuin was overwoekerd, waardoor je niet zag wat er binnen was, het leek er donker. De schutting aan de achterkant was afgezet met prikkeldraad, alleen wat jongens durfden er overheen te gaan om appels te stelen, of om er even te kijken, maar ze wisten niet wat er te kijken viel, het was hoogstens de spanning van het verbodene. Ik kon daar nooit tegen; als ik zag hoe de jongens er overheen klommen; zelfs daar kon ik niet tegen, dan liep ik weg. Ik wilde niet weten wat er gebeurde, wat er kon gebeuren, ik deed alsof het me

niet interesseerde. Ik wilde niet meemaken wat er fout kon gaan, ik wilde alles meemaken, maar niet dat. Maar daar had ik op mijn 20ste geen last meer van, althans dat dacht ik. Ik dacht, omdat jongens in me geïnteresseerd waren, dat ik sterk was, dat ik macht had, ik dacht dat ik daadwerkelijk in de tuin durfde te komen, maar ik realiseerde me niet dat wat voor mij onbekend gebied was, dat voor anderen niet was. Ik zou jou willen vragen niet in te gaan op dat wat ze jou gevraagd hebben. Hij is de grote liefde van mijn leven. Hij heeft me dingen geleerd. Hij heeft me geleerd wat het leven inhoudt. Kijk me aan. Kijk me aan. Het is niet goed. Het is verkeerd. Hij kan er niets aan doen. Het gaat om iets totaal anders.

EVA: Gedraag je niet als mijn moeder.

ODA: Deed ik dat?

EVA: Ja.

ODA: Dat spijt me dan. Ik wil je er geld voor geven. Wat is je antwoord.

EVA: Hij houdt nog van je? *(pauze)* Ik vroeg je wat. Houdt hij nog van je? *(pauze)* Ik haat mensen die niet voor zichzelf opkomen. Mensen die in onrecht blijven hangen. Dan heb je ongelijk. Houdt hij nog van je? Hij is natuurlijk in zijn hart nog verliefd op je. Nou? Ik was hier gekomen om het af te zeggen, maar nu ik jou gehoord heb heb ik pas echt medelijden. Ik hoef je geld niet. Ik ga doen wat jij niet gedaan hebt, ik ga ervoor zorgen dat ik nooit in jouw positie terecht kom. Door naar jou te luisteren zag ik opeens hoe je oud wordt, hoe je een slachtoffer wordt. Hij gaat er aan, die grote liefde van je. Jij denkt dat hij je iets geleerd heeft, maar hij heeft je doodgemaakt.

ODA: Het gaat jou niet aan.

EVA: Dat weet ik. Dat weet ik. En daarom kan ik het ook doen. Het gaat me niet aan en het interesseert me niet. *(donker. Licht)*

ELIZABETH: Ik schaam me zo.

ODA: Je hoeft je niet te schamen.

ELIZABETH: Maar hoe kan ik jou nog recht in de ogen kijken.

ODA: Zoals je dat altijd gedaan hebt. Kom maar even bij me.

ELIZABETH: Ik weet niet wat er met me gebeurde.

ODA: Dat weet je wel. Maar dat geeft niet. Zal ik een liedje voor je zingen? Zal ik je haren borstelen? Zal ik een klein meisje van je maken? Zal ik naar je luisteren? Ik zal naar je luisteren. Kom hier. Kom in mijn armen. Kom in mijn armen en voel mijn warmte.
(Elizabeth komt in haar armen. Oda neuriet)

ELIZABETH: Zul je het nooit tegen Harriet zeggen?

ODA: Ik zal nooit meer wat zeggen. *(Oda neuriet en wiegt Elizabeth)*

ELIZABETH: Je bent zo lief, Oda. Je bent zo wijs.

ODA: Je bent ouder dan ik ben.

ELIZABETH: Ja. *(Oda neuriet en wiegt Elizabeth. (deze scène kan in plaats van in harmonie ook in disharmonie gespeeld worden) Donker. Licht. Ze komen nat binnen. Eva is drijf- en drijfmat)*

BART: Ik zal wat droogs voor je pakken. *(hij komt terug met een handdoek)* Nou, die kregen we echt vol d'r op. *(beiden maken zich droog met de handdoek. Eva drijft echt)* Ik zal wat warmes maken. *(hij gaat af. Eva doet snel het een en ander uit. Bart komt weer op. Hij ziet wat ze uitgetrokken heeft. Bart denkt)* Oké, wat kom je hier doen. Ik geloof niet in sprookjes, schatje. Wat denk je hier beter van te worden. Kleed je aan en donder op. Je bent een slecht actrice, dame.

EVA: Misschien ben ik tot je aangetrokken.

BART: Nee.

EVA: Waarom doe je zo moeilijk. Ben je een ouwe man?

BART: Nee, maar sommige dingen kan ik niet geloven. Ik wil ze wel graag geloven, maar ik kan ze niet geloven. Begrijp je. Moet je even door je mooie koppie laten gaan, hoe dat werkt hierbinnen. Dat ondergoed bevalt me niet. Dat is geen ondergoed wat je aantrekt op een doordeweekse dag. Wat wil je.

EVA: Niets. Ik ga al. Ik ga weg.

BART: Ik word hier genaaid, hè? Prachtig hoor, opeens ben je daar. Opeens ben je daar als een engel die naar me toe komt zweven. God gooit er een regenbui overheen en jij kleedt je uit, het enige wat ik nog hoeft te doen is je in je nek te pakken, je hoofd naar me toe te trekken *(hij doet het)* en je te kussen. *(hij doet het, gaat heftig)* Maar er gaat iets fout. Er gaat iets fout tussen wat ik doe en wat er in mijn hoofd gebeurt. Ik kan het doen *(hij doet het)* en ik kan het nog een keer doen *(hij doet het)* en nog een keer, *(hij doet het. En hij doet het nog een*

keer en nog een keer en nog een keer) maar op de een of andere manier wordt het geen werkelijkheid. Het weigert zich te nestelen in mijn werkelijkheid. Ik kan de kleren van je lijf rukken, (hij begint daarmee, zij verweert zich) maar het wordt maar geen deel van de werkelijkheid. Nog maar een keer kussen. (hij doet het, het gaat erg stevig) Datgene wat ik geloof en datgene wat gebeurt komt niet samen. (hij houdt haar strak achter haar hoofd vast) Dit gaat te mooi, te perfect, dit gaat helemaal niet zoals het hoort, dit klopt niet. (hij slaat haar) Kleed je dan ook uit en neuk me dan ook, godverdomme, of pak je kleren en donder op. M'n kleren terug, hier zijn jouw kleren en laat ik je niet meer zien. (hij gooit haar de kamer uit, kleren er achteraan, een tasje blijft liggen) Dit kan ik allemaal doen, maar ik doe het niet. (hij blijft alleen achter. Kijkt naar het tasje, of pakt het. Weet het ook niet meer. Donker. Licht. Elizabeth en Harriet maken Oda op. Er wordt geen woord gezegd. Oda als pop. Mag even duren. Als ze pop is helpt Harriet haar uit haar stoel)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto